

Att rädda en nation

Det var en kväll som alla andra på café la une. Ruljansen var hög. Ölen flödade i takt med musiken. På kaféet samlades de som sysslade men estetik, målare, musiker och konstnärer. En av dem var Johan Rönning. Han trodde att han var en reinkarnation av Rembrandt. Fast framgångarna var långt ifrån det som han hade drömt om. Johans målarkompisar hade alltid tyckt att han var lite speciell och de hade ofta skrattat bakom ryggen på honom. Det de inte visste var att han i fem år jobbat åt en hemlig organisation som ägnade sin tid åt att skapa ett landsomfattande åsiktsregister. Det är allmänt känt att estetiker har ganska stora vänstersympatier. Egentligen så var Johan militär med ganska stora befogenheter och en total frihet att upprätthålla sin fasad. Det var meningen att registret skulle användas till att utrota alla motståndare till auktoriteten innan en militärkupp går av stapeln. Det fanns agenter i alla städer och i alla kretsar. Arbetet var snart slutfört och nästa fas skulle påbörjas. Då skulle alla åsiktsregistrerare bli likvidatörer. Men utan att Johans arbetsgivare visste det hade han börjat ett dubbelspel. De vänner som han fått var värda ett bättre öde än att dömas till döden av några som sade sig tjäna landets bästa. Så den här kvällen hade han samlat ihop alla som han kände för att berätta sanningen. Det Johan inte visste var att dödsdomarna redan fallit och att militären var på väg till kaféet för att likvidera alla som var där. Precis när han hade berättat klart och skulle börja att svara på frågor så kom de. De var tio stycken utrustade med k-pistar. Hänsynslöst mejade de ner alla som fanns där, alla utom Johan. Det hela var över på några få sekunder och de försvann lika fort som de dykt upp. Det såg ut som att väggarna var målade i rött. Överallt låg kroppar, huller om buller, en del så sargade att man inte kunde känna igen dem. Johan flydde fältet med andan i halsen, han visste inte vart han skulle ta vägen. Det fanns några som inte hade kommit till kaféet den kvällen, men hur skulle Johan kunna förklara att han var den enda överlevande. När fasaden skapades så hade han skaffat sig en extra bostad ifall något gick fel. Det var dit han skulle gå för att fundera på nästa drag. Det låg avsides och var bara ett litet rum men tillräckligt stort för att gömma en man. De sista veckorna hade Johan gömt undan en del vapen: tio AK-5or, en låda med handgranater, ett dussin pistoler och ett par lådor med dynamit samt nödvändiga kläder. Han hade också införskaffat tillräckligt med proviant för att klara sig flera veckor. Under de närmaste två dygnen utarbetade Johan en plan för att rädda landet från en militärkupp. När detta var färdigt anlade han en mask så att han inte skulle bli igenkänd på gatorna. Nu måste han söka upp de som eventuellt överlevt utrensningen. Eftersom han visste vilka som inte varit på kaféet så var det inte svårt att hitta dem. De var alla samlade på samma ställe, djupt nere i en källare som tjänstgjort som skyddsrum under andra världskriget. De gömde sig, livrädda att någon skulle hitta dem. När Johan kom dit så berättade han vad som hänt och vad som skulle hända. Men han utelämnade sig egen roll i det hela. Var och en av dem fick själva avgöra om de ville vara med eller inte. Den patriotiska stämningen var hög och ingen av dem tvekade utan accepterade direkt när de förstått vad det handlade om. Nu hade Johan en armé bestående av åtta man. Nästa steg var att utrusta dem för en storskalig operation. De tog sig till Johans gömställe via bakgator och gamla underjordiska tunnlar. Där satt de sedan i fem timmar,

studerande planen i detalj. Det var väldigt ont om tid så ingenting fick gå fel. Johan som fortfarande var medlem i organisationen klädde sig som militär och gick för att besöka sin chef för att få reda på lite närmare information. Där rådde febril verksamhet. Det visade sig att det var enbart ett dygn till kuppen. Johans chef sade till honom att hans uppdrag var över, han skulle bara hålla sig undan. Väl åter hos sina vänner gick de igenom planen en sista gång. På morgonen dagen efter tog sig styrkan ut. De skulle placera sig på strategiska platser för att hindra kuppmaakarna att ta sig in i regeringsbyggnaden. De höll kontakten via mobilnätet då de visste att det inte går att avlyssna. Tiden för kuppen var inne. Alla var spända men förhoppningsfulla. Johan satt själv i en hög byggnad intill så att han hade full insyn i vad som skulle kunna bli ett avgörande slagfält. Klockan 13.00 började det. Igenom alla fyra portarna kom en grupp om sex väl utrustade soldater. Johan anropade sina posteringar och förvarnade dem. Den västra gruppen var först att stöta på fienden. De sex soldaterna hade inte räknat med motstånd och blev totalt överraskade. Det tog bara ett par sekunder innan de var tillfångatagna. Men ljudet hade varnat de andra som nu var på sin vakt. Vid de norra och södra portarna utbröt eldstrider. Kuppmaakarna som var fler till antalet var inte lika utrustade vad gäller vapen. Vid den östra porten bröt kuppmaakarna igenom. De dödade alla i den försvarande styrkan. Flera av posteringarna försvagades allt eftersom tiden gick. Det gick inte att underskatta militärernas strategiska kunskap. Johan beslöt att själv delta i striden. Han bestämde sig för att gå in via den östra porten för att stoppa den styrka som sluppit igenom. När han kommit så pass närma att han kunde övervaka deras framfart visslade han på dem för att få deras uppmärksamhet. De vände genast om men lämnade en som post. Johan hann precis spänna upp en snubbeltråd som utlöste tårgas. Han tog på sig gasmasken och väntade. Den ankommande styrkan såg aldrig tråden. Gasen gjorde att de inte kunde se. De började vilt skjuta omkring sig. Lyckligtvis blev ingen skadad. När deras magasin var tömda klev Johan fram och sade till dem att lägga sig på magen. Smarta att inse när det är över gjorde de som han ville. De blev fråntagna sina vapen och inlåsta på en liten toalett. Som tur var så hade truppen från den västra porten förstärkt de andra två. De lyckades att hålla stånd mot angriparna. Under tiden hade kuppmaakarnas befälhavare, Johans chef insett vad som höll på att hända. Genom en tunnel kom han in osedd. Landets regeringschef som efter att ha hört all skottlossning låst in sig på sitt kontor, var beredd att fly ut genom samma tunnel som den nu desperate kuppchefen var på väg in genom. De möttes halvvägs och landets ledare blev gisslan under pistolhot. Ledaren för kuppen hade nu det triumfkort som han trodde skulle klara ut det här en gång för alla. Han förde sin fånge ut ur byggnaden till en väntande bil. Under tiden hade Johan smugit fram till den ensamme posten. Denne blev utmanövrerad på mindre än en sekund. Johan anropade sina posteringar för att höra ställningarna hölls. Han fick höra att kuppmaakarna lagt ned sina vapen då de visste att de inte kunde vinna längre. Det var en nyhet som glädde Johan. När han knackade på hos regeringschefen för att berätta nyheten blev han förvånad när ingen svarade. Rummet stod tomt men en dörr som ledde nedåt stod på glänt. Johan halvsprang genom korridoren. Framför sig såg han en dörr slå igen, det var två personer som hade skyndat igenom den. Väl framme vid dörren öppnade han den försiktigt. Den syn som mötte honom var inte vad han väntade sig. Kidnapparen stod bakom regeringschefen och hotade honom med en pistol. Utan att tänka drog Johan sin pistol och riktade den mot de båda. Allt gick väldigt fort nu, samtidigt som kidnapparen riktade sin pistol så kastade sig landets ledare ned. Johan sköt utan att tveka, träffen var ren , mitt i pannan. Det var över. De som hade deltagit i försvaret av landet fick alla en medalj med inskriptionen \" För att med ett heroiskt mod räddat en hel nation trots minimala förutsättningar\". Johan fick jobbet som ÖB då det visat sig att denne sympatiserat med kuppmaakarna. De närmsta veckorna blev det en omfattande

utrensning bland både militärer och politiker, även vissa företagsmagnater fanns skyldiga till förräderi mot landet och dömdes till livstids fängelse. Efter två månader hölls det val så att folket kunde få säga sitt. Den sittande regeringen fick allt stöd den behövde. Även Johan och hans vänner blev invalda i regeringen då alla visste att de var att lita på. Men än idag ligger Johans hemlighet djupt begravd i hans innersta. Den sanningen kommer nog aldrig fram , men vem bryr sig egentligen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Patrik Andersson med Poeter.se id #16560 innehar upphovsrätten